

HUZARENSALADE: ZE MOESTEN EENS WÉTEN!

Dat was me het maandje wel! Er werd een navigatiefunctie aan het blad toegevoegd, zodat je direct ziet of het artikel op jouw werkveld is toegespitst. Organische deklagen, metallische deklagen, toeleveranciers/geassocieerden, horizonbrede thema's: dát is de nieuwe indeling. En natuurlijk Industrieel Oppervlaktebehandelend Nederland (voorheen Vereniging voor Oppervlaktetechnieken van Materialen, VOM): herkenbaar aan de kleur magenta uit het logo. Begin maart kreeg ik een aangeleverde vooropzet te zien, en dankzij een heus huzarenstukje van onze opmaker hebben we het in april al kunnen invoeren!

En welk nieuws was er dan allemaal, dat over dat voorsorteevak verdeeld moest worden? De top-3 actualiteiten van dit moment onderstrepen allemaal het belang van vakverenigingswerk.

In februari sloeg ik op deze pagina 'normalisatiealarm', over onder meer de ISO-8130 voor het bepalen van de eigenschappen van poederlakken, zoals ze aan de spuiters uitgeleverd worden. Vroeger waren de spuiters aan hun leveranciers overgeleverd, maar binnenkort is daar de Powder Navigator. Dan kun je de poeders die je als spuiters inkoopt, eerst selecteren op bepaalde specifieke eigenschappen die voor het coatingproject van extra belang zijn. Zoals ontgassende poeders, voor thermisch verzink staal of voor gietijzer (dát kan pas ontgassen in de moffeloven!).

Maar hoe testen de lakpoederfabrieken de ontgassingseigenschappen... Dat stond zelfs niet in de ISO-8130! Tijd voor wat vakverenigingswerk... Verf-fabrieken zijn

immers ook georganiseerd in vakverband. Voor de coater geldt: de Powder Navigator versterkt je procesinzicht en daarmee je gesprekspositie. En het verzorgen van opleidingsmateriaal is dan weer werk voor de vakorganisaties, zoals de Stichting VISEM Powder Navigator.

Verder natuurlijk de CE-markering: de EN-1090 is van kracht vanaf juli, na een uitstel van twee jaar (reken dus niet op nog meer uitstel!!!). Oppervlaktebehandelaars hebben er mee te maken als ze zelf in een geïntegreerd bedrijf werken, dus een bedrijf dat zijn eigen producten coat, of als een opdrachtgever volgens CE uitlevert, want dat moet binnenkort voor dragende constructiebouwdelen. Ja, dat merktelen dat iedereen in Europa al sinds jaar en dag op elke stekker en elk apparaat ziet staan. Je moet 'conform werktekening' geleverd hebben. En wij wéten: en ik heb op deze plaats en voor maart 2012 in de Blikopener op pagina 3 heel vaak betóógd...: die arme drommels van ontwerpers krijgen geen oppervlaktetechniek in hun opleiding mee! Dus als er bij nader inzien iets aangepast moet worden, zodat het ook veilig en kwalitatief verantwoord van een oppervlaktebehandeling voorzien kan worden... dan moet je daar in de ontwerpfase al rekening mee houden. Iets aanpassen bij de oppervlaktebehandelaar kost het constructiebedrijf nu de conformiteitsverklaring en dus het CE-keur.

Dat ontwerpers dat niet in hun opleiding meekrijgen, daar zijn ze zelf vreselijk mee gedupeerd. Want ze willen graag iets functioneels en fraais ontwerpen, maar ze komen niet verder dan "en maak jij het nu maar goudkleurig" of "oh ja, een roestbescherming is ook wel handig." We besteden in Oppervlaktetechnieken steeds meer aandacht aan ontwerpaspecten, wie weet scharrelen ze de PDF's nog bij elkaar. Maar goed: het regelen van het auditschema voor de EN 1090 is dus ook vakverenigingswerk.

Tsja, en daar is dus dat andere heikele thema: als opdrachtgevers en ontwerpers maar eens zouden weten wat de oppervlaktetechniek voor ze te bieden had... ze moesten eens wéten! Op mijn hogeschoolcolleges krijg ik uit die kringen steeds vragen waarvan ik denk, góéd dat je hier mag zitten van je baas, en góéd

Het belang van branchewerk komt onder meer naar voren bij normalisatie: afspraken over afronding van scherpe randen moeten realistisch en realiseerbaar zijn. (Foto: vakblad Oppervlaktetechnieken)

dat je die vraag stelt, daar is dit college voor. Maar wat jammer dat we als vakgebied daar nog steeds niet op de kaart staan, behalve als kostenpost en hoofdpijndossier. Want als alle doorlooptijd verspeeld is in andere processtapen, mag er aan het eind nog even een laagje op. En dan ligt het aan óns, als de oplevertijd niet gehaald is of de boel tóch gaat roesten. Maar dat was dan meestal door ontwerpfouten!!! Ik noem ze 'corrosietijdbommen' in mijn hogeschoolcolleges. De gemiste kansen van allerlei oppervlaktetechnieken die nauwelijks voorgeschreven worden, terwijl vakgenoten er hun nek voor hebben uitgestoken: daar word je pas echt gek van!

En dan nóg zoiets: het afronden van scherpe randen, zodat ze te coaten zijn. Daar dreigt de normalisatie volledig te ontsporen. Ik kom er in mei, Thema Meten & Inspecteren, op terug.

Ja, het is allemaal niet zo moeilijk. Mijn tip: zorg dat je op de evenementen bent waar dit soort zaken besproken worden, en zorg dat het kennisniveau in je bedrijf op peil blijft. Misschien wel mede dankzij Oppervlaktetechnieken, want je kunt aan de kleur zien of een concurrerend vakgebied wat te melden heeft. Blijkens de tevredenheidsspeilingen van de afgelopen jaren zit iedereen elkaars artikelen te lezen... nou, des te beter: hoe breder je op de hoogte bent, hoe beter. We zijn meer dan uitvoerende jobbers, die opdrachtgevers moesten eens wéten! ●

oppervlaktetechnieken@coatingkennistransfer.com

